

V I Lenin

Tal om inställningen till provisoriska regeringen på arbetar- och soldatdeputeradesovjeternas 1:a allryska kongress den 4 (17) juni 1917

Kamrater, under den korta tid jag har till mitt förfogande kan jag blott, och jag tror detta är bäst, uppehålla mig vid de grundläggande principfrågor som exekutivkommitténs föredragande och de följande talarna ställt.

Den första och grundläggande fråga vi står inför är denna: *var* befinner vi oss, vad är dessa sovjeter som nu samlats till den allryska kongressen, vad är den revolutionära demokrati som man här talar så måttlöst mycket om för att dölja att man absolut inte förstår den och fullständigt tar avstånd från den? Ty att tala om revolutionär demokrati på allryska sovjetkongressen och dölja denna institutions karaktär, dess klassmässiga sammansättning och dess roll i revolutionen, att inte säga ett ord om detta och samtidigt göra anspråk på beteckningen demokrater är underligt. För oss linjerar man upp ett program för en borgerlig parlamentarisk republik, som förekommit i hela Västeuropa, för oss linjerar man upp ett program för reformer, som nu erkänns av alla borgerliga regeringar, bl a då vår, och samtidigt talar man till oss om revolutionär demokrati. Talar till vem? Till sovjeterna. Men jag frågar er, om det finns något land i Europa, ett borgerligt, demokratiskt, republikanskt land, där det finns något som liknar dessa sovjeter. Ni måste svara, att det inte finns något. Ingenstans finns det eller kan finnas en liknande institution, ty antingen det ena eller det andra: *antingen* en borgerlig regering med de reform-”planer” som man linjerar upp för oss och som dussintals gånger föreslagits och stannat på papperet i alla länder, *eller* den institution man nu appellerar till, den nya typ av ”regering” som skapats av revolutionen och som det förekommer exempel på endast i tider av största revolutionära uppsving, t ex 1792 och 1871 i Frankrike, 1905 i Ryssland. Sovjeterna är en institution, som inte existerar i en enda av de vanliga borgerligt parlamentariska staterna och inte kan existera vid sidan av en borgerlig regering. Detta är den nya, mer demokratiska statstyp, som vi i våra partiresolutioner kallat böndernas och proletariats demokratiska republik, där makten enbart tillhör arbetar- och soldatdeputerades sovjeter. De har fel som tror, att detta är en teoretisk fråga; de har fel som försöker framställa saken så att den kan kringgås; de har fel som invänder att det nu existerar ett eller annat slags institutioner tillsammans med just arbetar- och soldatdeputerades sovjeter. Javäl, de existerar tillsammans. Men just detta ger upphov till en oerhörd mängd missförstånd, konflikter och slitningar. Just detta framkallar den ryska revolutionens övergång från dess ursprungliga uppsving, från dess ursprungliga rörelse framåt till dess stagnation och till de steg tillbaka, som ni nu ser i vår koalitionsregering, i hela inrikes- och utrikespolitiken, i samband med förberedelserna till en imperialistisk offensiv.

Antingen det ena eller det andra: antingen en vanlig borgerlig regering, och då behövs inte bonde-, arbetar-, soldat- och övriga sovjeter, då kommer de antingen att drivas bort av de generaler, de kontrarevolutionära generaler, som har armén i sin hand och inte ägnar den minsta uppmärksamhet åt minister Kerenskij's talarkonst, eller så dör de en ärelös död. Någon annan väg finns det inte för dessa institutioner. De kan inte gå tillbaka, inte stå och stampa på samma fläck utan kan endast existera genom att gå framåt. Detta är den statstyp, som inte ryssarna hittat på utan som förts fram av revolutionen, ty på annat sätt kan revolutionen inte segra. Inom den tillryska sovjeten är slitningar och partiernas kamp om makten ofrånkomliga. Men detta kommer att betyda att eventuella fel och illusioner övervinns genom massornas egna politiska erfarenheter (*sorl*) och inte genom tal av ministrar, som åberopar sig på vad de sade i går, skriver i morgon och lovar i övermorgon. Detta är löjligt, kamrater, med tanke på

den institution som den ryska revolutionen har skapat och som nu står inför frågan om att vara eller inte vara. Sovjeterna kan inte fortsätta existera som de nu gör. Vuxna människor, arbetare och bönder, skall samlas, anta resolutioner och åhöra rapporter, som på intet vis kan prövas genom dokument! Institutioner av detta slag innebär övergång till den republik, som inte bara i ord utan också i handling kommer att skapa en fast makt utan polis, utan stående armé, en makt som ännu inte kan existera i Västeuropa, en makt som måste till för att den ryska revolutionen skall segra i meningen segra över godsägarna, över imperialismen.

Utan denna makt kan det inte ens bli tal om att vi själva skall vinna en sådan seger och ju mer vi sätter oss in i det program, som man här rekommenderar oss, och i de fakta vi ställs inför, desto hjärtare framträder den grundläggande motsättningen. Man säger oss, såsom föredraganden och andra talare gjort, att den första provisoriska regeringen var dålig! Men när bolsjevikerna, de fördömda bolsjevikerna, sade ”Inget stöd åt denna regering, inget förtroende för den”, hur ofta vräktes då inte beskyllningar för ”anarkism” över oss! Nu säger alla, att den tidigare regeringen var dålig, men hur skiljer sig koalitionsregeringen med de nästan-socialistiska ministrarna från den föregående? Har det inte talats nog om program och förslag, är det inte nog med dem, är det inte dags att övergå till handling? Det har redan gått en månad sedan den 6 maj då koalitionsregeringen bildades. Se på fakta, se på den ruin som förekommer i Ryssland och i alla länder som dragits in i det imperialistiska kriget. Vad beror ruinen på? På kapitalisternas röveri. Där har ni den verkliga anarkin. Och detta enligt erkännanden som inte publicerats av vår tidning, inte av någon bolsjevikisk tidning, gud bevara oss, utan av den ministeriella Rabotjaja Gazeta: industripriserna för kolleveranser har *höjts* av den ”revolutionära” regeringen!! Och koalitionsregeringen har inte ändrat något i detta avseende. Man frågar oss om det går att införa socialism i Ryssland, om det överhuvudtaget går att företa grundläggande omdaningar med en gång – allt detta är tomma undanflykter, kamrater. Såsom Marx och Engels alltid klagade består deras doktrin just i att ”vår lära är ingen dogm utan en vägledning till handling”. En ren kapitalism, som övergår till ren socialism, finns ingenstans i världen och kan inte finnas under krigstid, men det finns något mittemellan, något nytt, något utan motstycke, ty hundratals miljoner människor, som dragits in i det brottliga kriget mellan kapitalisterna, går under. Vad det gäller är inte att utlova reformer – det är tomma ord. Vad det gäller är att ta det steg, som vi nu behöver.

Om ni vill tala om ”*revolutionär*” demokrati, så skilj då detta begrepp från *reformistisk* demokrati under en kapitalistisk regering, ty det är hög tid att sluta med fraserna om ”*revolutionär demokrati*”, med de inbördes gratulationerna till den ”*revolutionära demokratin*” och övergå till en *klassmässig* karakteristik, vilket marxismen och överhuvudtaget den vetenskapliga socialismen lärt oss. Det man föreslår oss är en övergång till reformistisk demokrati under en kapitalistisk regering. Det är kanske storslaget med tanke på de vanliga västeuropeiska förebilderna. Men nu står en hel rad länder inför undergången och de praktiska åtgärder, som påstås vara så invecklade att de är svåra att genomföra, att de måste speciellt utarbetas, såsom den föregående talaren, medborgare post- och telegrafministern, sade – dessa åtgärder är fullständigt klara. Han sade, att det i Ryssland inte finns något politiskt parti, som skulle förklara sig redo att ta hela makten. Jag svarar: ”Jo, det finns! Inget enda parti kan avstå från detta och vårt parti gör det inte: varje ögonblick är det redo att ta hela makten.”

(*Applåder, skrott*) Ni kan skratta så mycket ni vill, men om medborgare ministern ställer oss inför denna fråga sida vid sida med ett högerparti, så skall han få ett lämpligt svar. Inget enda parti kan avstå från detta. Och i en situation, då det fortfarande finns frihet, då hotelserna om arrestering och förvisning till Sibirien, hotelserna från kontrarevolutionärerna, med vilka våra nästansocialistiska ministrar delar regeringen, än så länge bara är hotelser, i en sådan situation säger vartenda parti: ge oss förtroende, och vi skall ge er vårt program.

Detta program gavs av vår konferens den 29 april. Tyvärr ignoreras det och tas inte som vägledning. Tydligt behöver det förklaras populärt. Jag skall försöka ge medborgare post- och telegrafminister en populär förklaring av vår resolution, av vårt program. Beträffande den ekonomiska krisen består vårt program i ett omedelbart krav – för detta behövs inga dröjsmål – på publicering av de fabulösa profiter, uppgående till 500-800 procent, som kapitalisterna får in på krigsleveranser, inte som kapitalister på den öppna marknaden, under ”ren” kapitalism. Detta är verkligen ett område, där arbetarkontroll är nödvändig och möjlig. Detta är en åtgärd, som ni, om ni betecknar er som ”revolutionär” demokrati, måste företa å sovjetens vägnar och som kan genomföras över en natt. Detta är inte socialism. Detta är att öppna folkets ögon för den verkliga anarkin och det verkliga spelet med imperialismen, spelet med folkets egendom, med hundratusentals liv, som kommer att gå förlorade i morgon på grund av att vi fortsätter att dra åt snaran om Greklands strupe. Publicera herrarnas kapitalisters profiter, arrester 50 eller 100 av de största miljonärerna. Det räcker med att hålla dem i häkte några veckor, även om det sker under så gynnsamma villkor som Nikolaus Romanov åtnjuter, för att helt enkelt tvinga dem att röja sina förbindelser, sina bedrägliga manipulationer, sina smutsiga affärer och sin egen nytta, som även under den nya regeringen kostar vårt land tusenden och miljoner varje dag. Detta är den främsta orsaken till anarkin och ruinen, det är därför vi säger: hos oss är allt vid det gamla, koalitionsregeringen har ingenting ändrat, den har bara tillfogat en hop deklARATIONER och högtravande uttalanden. Hur uppriktiga människorna än må vara, hur uppriktigt de än vill det arbetande folkets väl, har saken inte ändrats – *samma klass* är kvar vid makten. Den politik som förs är ingen demokratisk politik.

Man talar till oss om ”demokratisering av den centrala och lokala makten”. Vet ni verkligen inte, att dessa ord är något nytt enbart för Ryssland och att i andra länder dussintals nästan-socialistiska ministrar har gett sina länder dylika löften? Vad är de värda, då vi i det praktiska livet står inför följande konkreta faktum: lokalbefolkningen väljer myndigheter, men demokratis elementära normer kränks genom centralmaktens anspråk på att utse eller godkänna de lokala myndigheterna. Kapitalisternas plundring av folkegendomen fortsätter. Det imperialistiska kriget fortsätter. Men oss lovar man reformer, reformer och åter reformer, som överhuvudtaget inte kan förverkligas inom dessa ramar, därför att kriget förkväver allt och bestämmer allt. Varför är ni oense med dem, som säger att kriget inte förs för kapitalisternas profiter? Vari består kriteriet? Först och främst i vilken klass som innehar makten, vilken klass som fortsätter att vara herre, vilken klass som fortsätter att inhösta hundratusen miljoner på bank- och finansoperationer. Det är alltså samma kapitalistiska klass och kriget fortsätter därför att vara imperialistiskt. Varken den första provisoriska regeringen eller regeringen med de nästan-socialistiska ministrarna har ändrat någonting: de hemliga fördragen är fortfarande hemliga, Ryssland för krig för svartahavssunden, för att fortsätta Ljachovs politik i Persien osv.

Jag vet, att ni inte önskar detta, att de flesta av er inte önskar detta och att ministrarna inte önskar detta, därför att det är omöjligt att önska detta, eftersom det innebär massmord på hundratusen miljoner människor. Men ta den offensiv, som miljukoviterna och maklakoviterna nu talar så mycket om. De begriper mycket väl vad det betyder; de vet, att detta hänger samman med frågan om makten, med frågan om revolutionen. Man säger, att det är nödvändigt att göra åtskillnad mellan politiska och strategiska frågor. Det är löjligt att ens ställa en sådan fråga. Kadeterna begriper utomordentligt väl, att det rör sig om en politisk fråga.

Det är förtal, att den påbörjade revolutionära kampen för fred underifrån skulle kunna leda till en separatfred. Den första åtgärd vi skulle genomföra, om vi hade makten, vore att arrester de största kapitalisterna och skära av alla trådar i deras intriger. Utan detta är allt prat om en fred utan annexioner och kontributioner ytterligt meningslöst. Vår andra åtgärd skulle bli att över huvudet på regeringarna förklara för folken, att vi anser alla kapitalister vara rövare,

såväl Teresjtjenko, som inte är en bit bättre än Miljukov, bara lite klokare, som de franska och brittiska kapitalisterna och alla andra.

Er egen Izvestija har trasslat in sig och föreslår status quo* i stället för en fred utan annexioner och kontributioner. Nej, så uppfattar inte vi en fred ”utan annexioner”. Närmare sanningen kommer här rentav bondekongressen, som talar om en ”federativ” republik och därigenom uttrycker tanken, att den ryska republiken inte önskar förtrycka ett enda folk vare sig på nytt eller gammalt vis, att den inte vill leva tillsammans med ett enda folk enligt våldsprinciper, vare sig med Finland eller Ukraina, som krigsministern finner så många fel hos och som otillbörliga och otillåtliga konflikter skapas med. Vi önskar, att Ryssland skall vara en enhetlig och odelbar republik med en stark statsmakt, men en stark statsmakt kan bara skapas genom en frivillig överenskommelse mellan de folk det gäller. ”Revolutionär demokrati” – det är stora ord, men de tillämpas på en regering, som genom ömkliga felfinnerier komplicerar frågan om Ukraina och Finland, som inte ens har önskat avskilja sig utan endast säger: Uppskjut inte tillämpningen av demokratins elementära normer till konstituerande församlingen!

En fred utan annexioner och kontributioner kan inte ingås, förrän ni avstått från de egna annexionerna. Detta är ju löjligt, det är ett spel, varje arbetare i Europa skrattar åt detta och säger: de tar vackra ord i sin mun, de uppmanar folket att störta bankirerna, men själva sätter de sina inhemska bankirer i regeringen. Arrestera dem, avslöja deras manipulationer, ta reda på deras förbindelser – men det gör ni inte, fastän ni har mäktiga organisationer, som det inte går att göra motstånd mot. Ni har upplevt 1905 och 1917, ni vet, att revolutioner inte görs på beställning, att revolutioner i andra länder har gjorts på upprorens tunga blodiga väg, men i Ryssland finns det ingen grupp, ingen klass som skulle kunna sätta sig emot sovjeternas makt. I Ryssland är denna revolution undantagsvis möjlig som en fredlig revolution. Om denna revolution i dag eller i morgon föreslog fred åt alla folk genom att bryta med alla kapitalistklasser, så skulle den mycket snart få instämmande från folken i såväl Frankrike som Tyskland, därför att dessa länder går under, därför att läget för Tyskland är hopplöst, därför att det inte kan rädda sig och därför att Frankrike ...

(Ordföranden: ”Tiden är slut.”)

Jag slutar om en halv minut ... *(Sori, krav frånauditoriet att talaren skall få fortsätta, protester, applåder)*

(Ordföranden: ”Jag informerar kongressen om att presidiet föreslår, att talarens tid förlängs. Vem är däremot? Majoriteten är för att taletiden förlängs.”)

När jag blev avbruten, uppehöll jag mig vid att om den revolutionära demokratin i Ryssland vore en demokrati inte bara i ord utan också i handling, så skulle den övergå till att föra revolutionen framåt i stället för att kompromissa med kapitalisterna, i stället för att prata om en fred utan annexioner och kontributioner, till att upphäva Rysslands annexioner och till att direkt tillkännage, att den anser varje annexion vara ett brott och ett rov. Då skulle det bli möjligt att undvika den imperialistiska offensiven, som hotar tusentals och miljoner människor med undergång för att Persien och Balkar skall delas. Då skulle vägen ligga öppen till fred, ingen enkel väg – vi säger inte att den är enkel – och en väg, som inte utesluter ett verkligt revolutionärt krig.

Vi ställer inte denna fråga så som Bazarov ställer den idag i Novaja Zjizn; vi säger endast, att Ryssland befinner sig i ett sådant läge, att i slutet av det imperialistiska kriget är dess upp-

---

* Rådande tillstånd, i detta fall tillståndet före kriget – *Red*

gifter lättare än de kunde tyckas. Och dess geografiska läge är sådant, att de stater som tog risken att stödja sig på kapitalet och dess rövarintressen samt tog risken att resa sig mot den ryska arbetarklassen och de till denna sig anslutande halvproletariatet, dvs fattigbönderna, skulle få en ytterst svår uppgift, ifall de gjorde detta. Tyskland står på undergångens rand, och sedan Amerika, som vill sluka Mexico och i morgon sannolikt kommer att ta upp kampen mot Japan, har inträtt i kriget är Tysklands situation hopplös; det kommer att förintas. Frankrike lider mer än andra på grund av sitt geografiska läge och håller på att bli maximalt utmattat; det svälter mindre än Tyskland men har förlorat oerhört mycket mer folk. Om ni alltså från första början skulle ha begynt med att beskära de ryska kapitalisternas profit och frånta dem all möjlighet att inhösta vinster på hundratals miljoner, om ni skulle ha erbjudit *alla* folk fred mot *alla* länders kapitalister och därvid öppet förklarat, att ni inte kommer att uppta några förhandlingar eller relationer med de tyska kapitalisterna och dem, som vare sig direkt eller indirekt uppmuntrar dem eller inlåter sig med dem, att ni vägrar att förhandla med de franska och brittiska kapitalisterna – då skulle ni ha uppträtt som anklagare mot kapitalisterna inför arbetarna. Ni skulle inte ha betraktat det som en seger, att det utfärdats pass för MacDonald, som aldrig har kämpat revolutionärt mot kapitalet och som man låter resa därför att han inte uttryckt vare sig idéerna eller principerna, vare sig praktiken eller erfarenheterna i den revolutionära kampen mot de brittiska kapitalisterna, en revolutionär kamp som vår kamrat MacLean och hundratals andra brittiska socialister sitter i fängelse för och som kamrat Liebknecht försmäktar i tukthus för, därför att han sagt: ”Tyska soldater, vänd vapnen mot er egen kejsare.”

Vore det inte riktigare att sända de imperialistiska kapitalisterna till samma tukthus, som majoriteten av provisoriska regeringens medlemmar dagligen håller berett för oss och lovar oss i den speciellt för detta återuppräktade tredje duman – jag vet för övrigt inte vilken i ordningen det är, den tredje eller fjärde – och som justitieministeriet redan skriver nya lagförslag om? MacLean och Liebknecht – det är namn på socialister som omsätter idén om revolutionär kamp mot imperialismen i praktiken. Det är vad man måste säga till alla regeringar om man vill kämpa för fred, de måste anklagas inför folken. Då försätter ni alla imperialistiska regeringar i en svår situation. Men nu har ni själva råkat i en svår situation genom att ni vänt er till folket med fredsuppropet av den 14 mars och sagt ”Störta era tsarer, era kungar och era bankirer!”, samtidigt som vi, som har en ifråga om antal, erfarenheter och materiell styrka enastående rik organisation som arbetar- och soldatdeputerades sovjet, sluter oss samman i ett block med våra bankirer, bildar en nästansocialistisk koalitionsregering och skriver reformutkast, som skrivits i Europa i tiotal och åter tiotal år. Där, i Europa, skrattar man åt en dylik fredskamp. Där kommer man att förstå den först då sovjeterna tar makten och uppträder revolutionärt.

Endast ett land i världen kan nu i klassmåtstock, mot kapitalisterna, ta steg för att göra slut på det imperialistiska kriget utan en blodig revolution. Endast ett land kan göra det och detta land är Ryssland. Och Ryssland kommer att förbli detta land så länge arbetar- och soldatdeputerades sovjet existerar. Längre kommer den inte att kunna existera vid sidan av den provisoriska regeringen, en regering av vanlig typ. Och den kommer att förbli vad den är endast tills en offensiv igångsätts. Övergången till offensiv blir en vändning i den ryska revolutionens hela politik, dvs en övergång från väntan, från förberedandet av fred genom ett revolutionärt uppror underifrån till återupptagande av kriget. Den väg som avtecknat sig är övergången från förbrödning vid en front till förbrödning vid alla fronter, från spontan förbrödning, då man med en hungrig tysk proletär bytt en brödbit mot en pennkniv, för vilket de hotas av tukthus, till medveten förbrödning.

När vi tar makten i våra händer, då kommer vi att tygla kapitalisterna och då blir kriget *inte samma* krig som nu, därför att ett krigs natur bestäms av vilken klass som för det, inte av det

som står skrivet på papper. På papper kan man skriva vad man vill. Men så länge kapitalistklassen har majoriteten i regeringen, så länge kommer kriget att förbli imperialistiskt, oavsett vad ni skriver, oavsett hur vältaliga ni är, oavsett hur många nästansocialistiska ministrar ni har. Det vet och ser alla. Och fallen med Albanien, Grekland och Persien har visat detta så klart och åskådligt, att jag är förvånad över varför alla angriper vår skriftliga deklaration om offensiven och ingen säger ett enda ord om de konkreta fallen! Att utlova förslag är lätt, men konkreta åtgärder uppskjuts ständigt. Att skriva en deklaration om fred utan annexioner är lätt, men fallen med Albanien, Grekland och Persien inträffade ju *efter* det att koalitionsregeringen hade bildats. När allt kommer omkring var det Delo Naroda, ett organ inte för vårt parti utan ett regeringsorgan, ett ministerorgan som skrev, att det var ett hån mot den ryska demokratin och att Grekland stryptes. Och samme Miljukov, som ni föreställer er vara gud vet vem – han är en vanlig medlem av sitt parti och Teresjtjenko skiljer sig på intet sätt från honom – han skrev, att det var ententdiplomat som utövat press på Grekland. Kriget förblir imperialistiskt och hur mycket ni än vill fred och hur uppriktig er sympati för det arbetande folket och er önskan om fred än är – jag är helt övertygad om att önskan om fred inte kan annat än vara uppriktig hos massorna – så är ni maktlösa, emedan kriget inte kan avslutas på annat sätt än genom en vidareutveckling av revolutionen. När revolutionen började i Ryssland, började också den revolutionära kampen underifrån för fred. Om ni tog makten i era händer, om makten övergick till de revolutionära organisationerna för att användas till kamp mot de ryska kapitalisterna, då skulle de arbetande människorna i andra länder tro er och då skulle ni kunna föreslå fred. Då skulle vår fred tryggas åtminstone från två håll, från de två folk, som förblöder och vilkas sak är hopplös – Tyskland och Frankrike. Och ifall omständigheterna då tvingade oss att föra ett revolutionärt krig – det kan ingen veta och vi utesluter det inte – så skulle vi säga: ”Vi är inte pacifister, vi förkastar inte krig när den revolutionära klassen innehar makten, när den verkligen berövat kapitalisterna möjligheten att på något sätt inverka på saker och ting, att öka den ruin som tillåter dem att inhösta hundratals miljoner.” Den revolutionära makten skulle förklara för absolut varje folk, att alla folk måste vara fria och att liksom det tyska folket inte får föra krig för att hålla kvar Elsass och Lothringen, så får inte heller det franska folket föra krig för att behålla sina kolonier. Ty om Frankrike för krig för att behålla sina kolonier, så har Ryssland Ohiva och Buchara, som också är ett slags kolonier, och då börjar uppdelningen av kolonierna. Och hur skall de delas, enligt vilken norm? Enligt styrka. Men styrkan har förändrats, kapitalisterna befinner sig i en situation, där krig är deras enda utväg. När ni tar den revolutionära makten, så kommer ni att ha en revolutionär väg till freden, nämligen att rikta en revolutionär appell till folken och förklara er taktik genom ert eget exempel. Då kommer vägen till en på revolutionärt sätt vunnen fred att öppnas för er och ni kommer med största sannolikhet att kunna undvika att hundratusentals människor går under. Då kan ni vara övertygade om att det tyska och det franska folket kommer att uttala sig för er. Men även om de brittiska, amerikanska och japanska kapitalisterna ville föra ett krig mot den revolutionära arbetarklassen – vars krafter kommer att tiodubblas, sedan kapitalisterna tyglats och eliminerats och kontrollen övergått till arbetarklassen – så skulle de med 99 procents säkerhet inte kunna föra det. För att säkerställa fred skulle ni bara behöva förklara, att ni inte är pacifister, att ni kommer att försvara er republik, arbetardemokratin, den proletära demokratin, mot de tyska, franska och andra kapitalisterna.

Det är anledningen till att vi tillmätt vår förklaring om offensiven en så fundamental vikt. Tiden är inne för en vändning i den ryska revolutionens hela historia. Den ryska revolutionen fick till en början hjälp av Storbritanniens imperialistiska bourgeoisie, som trodde att Ryssland var något i stil med Kina eller Indien. Vid sidan av regeringen, där godsägarna och kapitalisterna nu har majoriteten, uppstod i stället sovjeterna, en representativ institution som i fråga om styrka är utan motstycke och föregångare i världen men som ni håller att ta död på genom att delta i bourgeoisins koalitionsregering. I stället har den ryska revolutionen

åstadkommit, att sympatierna för den revolutionära kampen underifrån mot de kapitalistiska regeringarna ökat starkt överallt, i alla länder. Frågan står så här: skall man gå framåt eller bakåt. I en revolutionär tid går det inte att stå och stampa på samma fläck. Just därför innebär en offensiv en vändning i hela den ryska revolutionen, inte genom sin strategiska utan genom sin politiska och ekonomiska betydelse. En offensiv innebär idag objektivt, oavsett den ene eller andre ministerns vilja eller medvetande, fortsättning på det imperialistiska kriget och förintandet av hundratusentals och miljoner människoliv för att strypa Persien och andra svaga folk. Maktens övergång till det revolutionära proletariatet, som stöds av fattigbönderna, innebär övergång till revolutionär kamp för freden i de säkraste och smärtlösta former, som mänskligheten någonsin känt till, en övergång till att makten och segern för de revolutionära arbetarna kommer att säkras både i Ryssland och i hela världen. (*Applåder från en del av församlingen*)

Pravda nr 82 och 83, den 28(15) och 29(16) juni 1917

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 32, s 263-276